

158

DEKRET

z dnia 12 grudnia 1981 r.

o przebaczeniu i puszczaniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń.

W celu umożliwienia obywatelom, którzy dopuścili się z powodów politycznych, na tle konfliktów społecznych albo nieumyślnie naruszeń porządku prawnego, włączenia się do czynnego udziału w rozwijaniu życia gospodarczego kraju i utrwalaniu ładu społecznego, a także w celu zapewnienia warunków sprzyjających porozumieniu narodowemu oraz kontynuacji socjalistycznych przemian życia społecznego — stanowi się, co następuje:

Art. 1. 1. Przebacza się i puszcza w niepamięć popełnione przed dniem 13 grudnia 1981 r. przestępstwa:

- 1) przeciwko podstawowym interesom politycznym państwa, określone w art. 132 i 133 Kodeksu karnego;
- 2) przeciwko zdrowiu, określone w art. 156 § 2, art. 158 § 1 i art. 160 § 1 Kodeksu karnego;
- 3) przeciwko wolności, określone w art. 165 § 1, art. 166 i 167 § 1, art. 171 § 1 oraz art. 172 § 1 Kodeksu karnego;
- 4) przeciwko czci i nietykalności cielesnej, określone w art. 178 § 1 i 2, art. 181 § 1 i art. 182 § 1 Kodeksu karnego;
- 5) przeciwko praktykom religijnym, określone w art. 196 i 197 Kodeksu karnego;
- 6) przeciwko mieniu, określone w art. 212 § 1, art. 214 § 1 i art. 220 Kodeksu karnego;
- 7) przeciwko działalności instytucji państwowych i społecznych, określone w art. 233 i 234 § 1 oraz art. 235—237 Kodeksu karnego;
- 8) przeciwko porządkowi publicznemu, określone w art. 270 § 1, art. 271 i 273 § 1 i 2 w związku z art. 270 § 1 lub art. 271, art. 275 § 1, art. 276 § 1 i 3, art. 278 § 1—3 oraz art. 279—282, 284—285 i 288 § 2 Kodeksu karnego;
- 9) określone w art. 6a dekretu z dnia 5 lipca 1946 r. o utworzeniu Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk (Dz. U. Nr 34, poz. 210 z późniejszymi zmianami).

2. Przebacza się i puszcza w niepamięć popełnione przed dniem 13 grudnia 1981 r. przestępstwa nieumyślnie zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3 albo karą łagodniejszą.

Art. 2. Przebacza się i puszcza w niepamięć popełnione przed dniem 13 grudnia 1981 r. wykroczenia:

- 1) przeciwko porządkowi i spokojowi publicznemu, określone w art. 49, 50 i 51 § 1, art. 52 § 1, art. 53, 54 i 56 § 1, art. 57 § 1, art. 61 § 1 i 2 oraz art. 63 § 1, Kodeksu wykroczeń;
- 2) przeciwko instytucjom państwowym i społecznym, określone w art. 65 § 1, art. 67 § 1, art. 68 § 1 i 2 oraz art. 69 Kodeksu wykroczeń;
- 3) przeciwko bezpieczeństwu osób i mienia, określone w art. 75 § 1 i art. 76 Kodeksu wykroczeń;
- 4) przeciwko mieniu, określone w art. 124 § 1, art. 126 § 1 i art. 127 § 1 Kodeksu wykroczeń;
- 5) przeciwko urządzeniom użytku publicznego, określone w art. 145 Kodeksu wykroczeń;
- 6) określone w art. 57 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. — Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. Nr 94, poz. 808 z późniejszymi zmianami);

7) określone w art. 9 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o grobach i cmentarzach wojennych (Dz. U. Nr 39, poz. 311 z późniejszymi zmianami);

8) określone w art. 31 ust. 1 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o ochronie granic państwowych (Dz. U. Nr 9, poz. 51 z późniejszymi zmianami);

9) określone w art. 17 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o kontroli publikacji i widowisk (Dz. U. Nr 20, poz. 99).

Art. 3. Przepisy art. 1 ust. 1 stosuje się, jeżeli przestępstwo:

- 1) popełnione jest z powodów politycznych,
- 2) skierowane jest przeciwko osobie albo instytucji państwowej lub społecznej z powodu wykonywanej przez nią działalności urzędowej, zawodowej, politycznej, społecznej lub związkowej albo
- 3) popełnione jest w związku ze strajkiem lub akcją protestacyjną.

Art. 4. 1. W razie zbiegu przestępstw albo wykroczeń, które przebacza się i puszcza w niepamięć, stosuje się przepisy dekretu do każdego ze zbiegających się przestępstw lub wykroczeń.

2. W razie zbiegu przestępstwa albo wykroczenia z przestępstwem lub wykroczeniem, którego nie przebacza się i nie puszcza w niepamięć, stosuje się przepisy dekretu do przestępstwa lub wykroczenia, które przebacza się i puszcza w niepamięć.

Art. 5. 1. W sprawach o przestępstwa, które przebacza się i puszcza w niepamięć, postępowania karnego nie wszczynają się.

2. W sprawach o przestępstwa, które przebacza się i puszcza w niepamięć, w których postanowienie o przedstawieniu zarzutów zostało wydane przed dniem 13 grudnia 1981 r., postępowanie karne umarza się tylko wówczas, gdy sprawca zaniechał działalności przestępczej oraz przed uprawomocnieniem się orzeczenia skazującego złożył dobrowolnie pisemne zobowiązanie, że będzie przestrzegał porządku prawnego i szanował zasady współżycia społecznego.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio również w razie warunkowego umorzenia postępowania karnego. Kartę karną usuwa się z rejestru skazanych po upływie roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego.

4. W sprawach o przestępstwa, które przebacza się i puszcza w niepamięć, popełnione przez osoby, wobec których wydano decyzję o internowaniu, wszczęte postępowanie karne zawieszają się. Po uchyleniu lub ustaniu internowania stosuje się odpowiednio przepisy dekretu.

Art. 6. W razie umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek narzędzi i innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, a także przedmiotów pochodzących bezpośrednio

lub pośrednio z przestępstwa, jak również przedmiotów, których wytwarzanie, posiadanie, obrót lub przewóz jest zakazany albo wymaga zezwolenia.

Art. 7. Jeżeli sprawca przestępstwa, które przebacza się i puszcza w niepamięć, popełni w ciągu roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego na podstawie przepisu art. 5 ust. 2 lub 3 nowe przestępstwo podobne, za które orzeczono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podejmuje się poprzednio umorzone postępowanie karne.

Art. 8. 1. W postępowaniu przed sądem przepisy dekretu stosuje sąd właściwy do rozpoznania sprawy, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator; jednakże sąd orzeka na wniosek prokuratora o przypadku przedmiotów, o których mowa w art. 6.

2. W wypadkach, o których mowa w art. 7, o podjęciu poprzednio umorzonego postępowania karnego orzeka organ, który je umorzył.

3. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisy dekretu stosuje kolegium do spraw wykroczeń.

Art. 9. 1. Orzeczenia w przedmiocie stosowania przepisów dekretu wydaje się w formie postanowienia, a w postępowaniu rewizyjnym — wyroku.

2. Na postanowienie w przedmiocie stosowania przepisów dekretu przysługuje zażalenie.

Art. 10. Przepisy art. 3, 5, 6 i 9 stosuje się odpowiednio w sprawach o wykroczenia, które przebacza się i puszcza w niepamięć.

Art. 11. W postępowaniu w przedmiocie stosowania przepisów dekretu stosuje się przepisy obowiązujące w postępowaniu przed organem, który je prowadzi.

Art. 12. Ministrowie Obrony Narodowej, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej mogą wydawać przepisy niezbędne do wykonania dekretu.

Art. 13. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia uchwalenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *E. Duda*

159

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1981 r.

w sprawie zasad postępowania w sprawach o internowanie obywateli polskich.

Na podstawie art. 43 ust. 6 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. Nr 29, poz. 154) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do obywateli polskich, którzy w czasie obowiązywania stanu wojennego przebywają na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej albo w granicach jednostek podziału administracyjnego państwa, w których wprowadzony został stan wojenny, lub w celu ukrycia się obszar tych jednostek opuścili.

§ 2. 1. Postępowanie w sprawie o internowanie wszczynają się z urzędu, jeżeli ze względu na dotychczasowe zachowanie się osoby, o której mowa w § 1, zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż pozostając na wolności, nie będzie przestrzegać porządku prawnego albo będzie prowadzić działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa.

2. Postępowanie w sprawie o internowanie może być prowadzone bez udziału osoby, której dotyczy.

3. Postępowanie w sprawie o internowanie może być prowadzone w stosunku do osoby, która ukończyła lat 17.

§ 3. 1. Jeżeli dane istniejące w chwili wszczęcia postępowania oraz zebrane w jego toku zawierają dostateczne podstawy do uznania, że osoba, o której mowa w § 1, pozostając na wolności, nie będzie przestrzegać porządku prawnego albo prowadzić będzie działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa, wydaje się decyzję o internowaniu, chyba że dane te zawierają podstawę do przedstawienia jej zarzutów w postępowaniu karnym oraz do zastosowania tymczasowego aresztowania w trybie art. 217 § 1 Kodeksu postępowania karnego albo zatrzymania i złożenia zawiadomienia o przestępstwie w postępowaniu przyspieszonym przed sądem lub złożenia wniosku o ukaranie w postępowaniu przyspieszonym przed kolegium do spraw wykroczeń.

2. Decyzja o internowaniu powinna zawierać:

- 1) oznaczenie organu, który wydał decyzję;
- 2) datę i miejsce wydania decyzji;
- 3) dane określające tożsamość adresata decyzji;
- 4) określenie podstawy prawnej decyzji;
- 5) rozstrzygnięcie sprawy;
- 6) wskazanie okoliczności faktycznych uzasadniających rozstrzygnięcie;
- 7) klauzulę natychmiastowej wykonalności;
- 8) pouczenie o przysługującym prawie złożenia skargi;
- 9) podpis osoby wydającej decyzję.

3. Decyzję o internowaniu doręcza się internowanemu osobiście w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

4. Decyzja o internowaniu podlega natychmiastowemu wykonaniu.

§ 4. Postępowanie w sprawie o internowanie prowadzi oraz decyzję o internowaniu wydaje komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, na którego terenie działania przebywa albo przed ukryciem się przebywała osoba, której dotyczy to postępowanie.

§ 5. 1. Równocześnie z wydaniem decyzji o internowaniu komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej wystawia nakaz umieszczenia danej osoby w ośrodku odosobnienia.

2. Osoby, wobec których wydano decyzję o internowaniu, podlegają zatrzymaniu i przekazaniu do ośrodków odosobnienia.

3. Administracji ośrodka odosobnienia przekazuje się decyzję o internowaniu oraz nakaz umieszczenia w ośrodku odosobnienia.

4. Czynności zatrzymania i przekazania, o których mowa w ust. 2 i 3, dokonują funkcjonariusze Milicji Oby-